

[Christophersen.]

virksomheder, og disse kendsgerninger sætter jo automatisk målene for den økonomiske politik, ikke alene i år, men også i de næste par år. Disse mål må være at bremse prisstigningerne og at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen.

Disse mål nås imidlertid kun ved en sej og tidkrævende indsats, og mens den står på, bliver det nødvendigt for os at optage betydelige lån i udlandet. Regeringen har da også opstillet et meget omfattende låneprogram, som vil sikre, at vore valutareserver ikke angribes alt for voldsomt i de kommende måneder.

Finansieringen af vort underskud over for udlandet vil imidlertid blive vanskeligere, end vi hidtil har været vant til. Europas forvandling til et valutarisk underskudsområde medfører jo, at store lande som England, Frankrig og Italien nu går ud på lånemarkedet og deltager i konkurrencen om kapitalen. Derfor må vi se i øjnene, at det kan blive vanskeligt for os at låne os gennem vanskelighederne, medmindre vi forholdsvist hurtigt ved egen indsats nedbringer vort lånebehov og dermed også blandt långivere skaber tillid til, at Danmark har viljen til at gøre en indsats. Den økonomiske politik må derfor tilrettelægges sådan, at den er præget af en passende stramhed, og den må til stadighed underkastes nye vurderinger i lyset af internationale forandringer af den art, jeg talte om tidligere.

Arbejdet med dette års finanslovsforslag har efter venstres opfattelse været en god begyndelse på denne politiske opgaves løsning, også når den betragtes i sammenhæng med de øvrige foranstaltninger, der allerede er gennemført eller står foran deres gennemførelse, og som var et led i det økonomiske forlig.

Det er imidlertid kun en start, og dette kan ikke pointeres tydeligt nok. Regeringen har da også allerede meddelt, at den har til hensigt at fremlægge forslag til en udgiftsreform, der dels kan muliggøre en skattereform, dels medvirke til yderligere opbremsninger i den offentlige aktivitet, så arbejdskraft og andre ressourcer i højere grad kan stilles til rådighed for de eksporterende og importkonkurrerende erhverv.

Der har været rettet en del kritik mod den økonomiske aftale, der blev truffet for

en måneds tid siden, og mod de besparelser, som nu gennemføres. Nogle finder, at de rammer for hårdt, andre mener, at de er alt for beskedne, og jeg kunne forstå på hr. Lindholts seneste oplæsning af gårsdagens og dagens avisartikler, at han hørte til den gruppe, som mente, man kunne være gået langt mere drastisk til værks. Men jeg vil sige, at begge synspunkter er præget af en vis mangel på realisme, og det tror jeg også at forløbet af gårsdagens afstemninger, gårsdagens debat, understregede. Eksempelvis har der jo ikke været mange realiteter i de fantasibesparelser, fremskridtspartiet har foreslået.

Det skal imidlertid erkendes, at netop de offentlige udgifters vækst er et alvorligt problem, og at venstre gerne ser større besparelser gennemført end dem, vi allerede er kommet i gang med. Men man bør ikke glemme, at af de oprindelige forslag til besparelser var der jo en del, som måtte opgives, fordi bl. a. nogle af de partier, som nu taler så meget om betydningen af besparelser, lagde hindringer i vejen. En del af regeringens oprindelige spareforslag var jo forslag til begrænsninger af refusionerne til amter og kommuner, og forudsætningen for disse spareforslag på omkring 1/2 mia kr. var jo, at regeringens oprindelige dyrtidsforslag var blevet til en realitet, men da det drejede sig om at sikre dette, ja, da var der som bekendt ikke andre end regeringspartiet, som var villig til at gøre en sådan indsats. Jeg vil altså godt sige til nogle af dem, som nu taler om, at det er forfærdeligt, at regeringens oprindelige spareprogram ikke fuldt ud blev realiseret, at det kan de bl. a. takke sig selv for. Hvis de havde haft en anden indstilling til antiinflationspolitikken for 1 1/2 måned siden, så var resultatet måske blevet bedre.

En anden gruppe besparelser, som ikke i denne omgang kunne realiseres, var besparelser på overførselsindkomster af forskellig art, men i stedet for den begrænsning af befolkningens købekraft, som lå i, at man på den måde indskrænkede tilskud og lån til de private husholdninger i et omfang af vel omkring 735 mill. kr., gennemføres der som bekendt en bunden opsparing på 1,1 mia kr. I begge tilfælde — det vil jeg godt understrege — er der tale om indgreb over for de private husholdningers efterspørgselsmulig-